

Revolutionen i Østen.

Af Knud Korst.

III.

Europas Afmagt. (Sidste Artikel).

Der kan næppe være Tvivl om, at Tyngdepunktet i den kommende Udvikling i Verden vil komme til at ligge i det Forhold, at Asien lidt efter lidt overskræker Forbindelsen med Europa, saaledes som Japan forlængst har gjort det, som Kina og britisk Indien er godt i Færd med at gøre det, og som baade hollandsk og fransk Indien en Dag vil gøre. Den gule Fare, som man undertiden talte om før i Tiden, er blevet til Virkelighed, omend under andre Former end man dengang tænkte sig.

For Europa er denne Kendsgerning af yderst alvorlig Karakter, fordi vor Verdensdel — saaledes som de økonomiske Forhold her har indrettet sig gennem en hundredeaarig Udvikling — aldeles ikke kan undvære Orienten som Virkefelt. Ikke saa meget fordi adskillige europæiske Forretningsfolk tjener sig nogle Formuer derovre og lever som Rentiers Resten af deres Liv, men simpelthen fordi Millioner af Mennesker i Europa lever af at tilvirke Industrivarer til Eksport til Østen eller eksisterer som Sofolk i asiatiske Fart osv. Alle disse Mennesker vilde blive brødløse, den Dag denne Omsætning gik i Staa, den Dag Asiens Millioner nægtede at købe europæiske Bomuldsvarer eller Maskiner, vegrerede sig ved at benytte europæiske Skibe i deres Fragtfart eller undlod at handle med hvide Købmænd.

Heldigvis for os vil Forbindelsen mellem Europa og Østen ikke kunne afbrydes paa een Dag. Østen kan i Øjeblikket heller ikke helt undvære Europa og dets Frembringelser. Den Tid er jo længst forbi, da Kina kunde leve i sig selv, afvikle overfor Omverdenen, og kunde afvise Englands Anmodning om at maatte drive Handel og Søfart i dets Havne. Endnu er de asiatiske Lande i mange Henseender indstillet paa at faa tilført Industrivarer udefra; men som før sagt bliver Asien i denne Henseende Dag for Dag mere selvstændig, en Kendsgerning som England, Tyskland og andre Lande allerede nu i højeste Grad kan mærke paa deres Arbejdsløshedstal.

I et lille Land som Danmark, der ingen Kolonier har, vil man maa-ske indvende: det, der sker ude i Østen, kan ikke komme til at berøre os særlig meget; Kina og Indien ligger saa langt borte, og vore Forbindelser med de farvede Folkelag er kun faa. Hvis Forbindelsen med Østen bliver mindre og mindre, vil det ganske vist berøre Ø. K., men Grundlaget for vort Næringsliv, Landbruget og den Industri, der arbejder for Hjemmemarkedet, berøres dog ikke deraf.

Dette stemmer ikke helt med Virkeligheden. Ganske vist er vor Industri ikke direkte afhængig af Østen, saaledes som den britiske er det; i England er Forholdet simpelthen det, at naar f. Eks. Tusinder af Tekstilarbejdere har gaaet arbejdsløse i flere Aar, saa er det en umiddelbar Følge af, at deres Kolleger i Shanghai, for Størstedelen forhenhværende Landarbejdere, nu producerer det Tøj, som Englenderne tidligere producerede og eksporterede til Kina. Der er en ikke ringe Sandhed i det engelske Mundheld, at naar Asien er vaagnet, vil der gro Græs i Manchester's Gader.

Men ogsaa naar Tekstilarbejdere

i København, der tidligere havde Beskæftigelse Aaret rundt, nu gaar arbejdsløse, saa er det ikke uden Forbindelse med den industrielle Revolution i Østen; Danmark har ganske vist aldrig eksporteret Tekstilvarer til Asien; men naar Englenderne har tabt en Del af deres tidligere Afsetningsmarkeder, søger de af al Magt at sælge deres Produkter andet Steds. Følgen er bl. a. en forøget Import til Danmark af engelske Klæde- og Bomuldsvarer, og Resultatet er, at danske Vævere bliver arbejdsløse.

Men nu Landbruget her i Landet. Ja, ogsaa dette Erhverv kan meget vel komme til at mærke Virkningerne af det, der foregaar ude i Østen, omend naturligvis i afsvækket Form. Man maa huske, at England er det danske Landbrugs største Kunde, og foranmes denne Kunde, mærkes det paa Landbrugets Salg til den.

Efter alt det, der her er fremdraget, synes det, som om Europa er færdig, slaet ud, dømt til en veldig økonomisk Tilbagegang. Og at Europa ikke mere vil kunne vende tilbage til den dominerende Stillings, det tidligere indtog i Verden, det turde være aldeles givet. Ikke desto mindre har Europa visse Muligheder for at klare sig i hvert Fald nogenlunde igennem; Sagen er nemlig, at vor Verdensdels industrielle Forspring endnu er ret stort paa mange Omraader, f. Eks. med Hensyn til Fabrikation af Maskiner og finere Ting. Forstaaer de europæiske Eksportindustrier at udnytte disse Muligheder og da navnlig at gøre Varerne saa billige, at de kan sælges ogsaa til de fattige Millioner i Asien — i saa Fald kan de muligvis holde et vist Marked derude. Men ogsaa paa disse Omraader er Konkurrencen haard, — navnlig med Amerika og Japan. Man forstaaer lidt af, hvordan Stillingen er, naar man iagttagere et Omraade som f. Eks. Automobilindustrien; Efterspørgslen efter Automobilet til Asien er steget enormt og vil sandsynligvis i Fremtiden stige endnu langt mere. Men Hovedparten af denne veldige

Forretning er tilfaldet Mr. Ford og andre Amerikanere; Europa kommer først langt bag ud.

Og i hvert Fald — kun paa én Betingelse kan Europa gøre sig Haab om ikke at blive trængt helt ud af de asiatiske Markeder, nemlig den, at de ikke mere behandler Nationerne derude som Nationer af anden Rang eller som foragtede Racer, men behandler dem som ligeberettigede og selvstændige Nationer.

Naar derfor visse europæiske Skribenter forklynder, at det er selvmorderisk af frisindede Mennesker i Europa at sympatisere med Frigørelseskampen i Østen eller — som de britiske Fagforeninger har gjort — ligefrem at understøtte Strejker i Indien — saa er det kun egnet til at forvirre Begreberne om, hvor det hele hænger hen. Man maa jo ogsaa tage i Betragtning, at naar den orientalske Industri har kunnet vinde saa hastigt frem, saa skyldes det i ikke ringe Grad, at de farvede Arbejdere Løn er ubegrænselig lav, og at Fabrikkerne derude har kunnet rodvirke Arbejdskraften i en trygtelig Grad, benytte Smaaaboer i Tusindvis i Fabrikkerne, lade dem arbejde 12 Timer daglig, uden Søndagsfrihed og uden Fridge af nogen Art Aaret rundt. Naar de europæiske Fagforeninger hjælper de ny tilsvarende Organisationer i Østen med at afskaffe slige Tilstande, saa vil det jo sige det samme som, at de søger at umuliggøre en Konkurrence paa dette Grundlag, en Omstændighed som dog kun kunde gavne de europæiske Industrier.

Udadtill er den orientalske revolutionære Bevægelses Maal klare nok; alle som En vil de farvede Racer have Europeernes Overherredomme og dominerende Indflydelse afskaffet; om dette Maal staar praktisk talt Befolkningerne derude tæt sammen som en Mur.

Derimod foreligger der yderst faa Holdepunkter for Bedømmelsen af, hvilke Tilstande den revolutionære Bevægelse stiller mod, indadtill, hvorledes det indre økonomiske Liv tænkes opbygget i Fremtiden. Men man aner dog, at der inden for Nationalpartiernes Rækker er mange Modsetningsforhold tilstede, som vil komme mere og mere til syne, efterhaanden som Nationerne derude vinder Terræn fra de Fremmede. Man maa jo formode, at Industriarbejderne og Bønderne i Orienten ikke er tilfreds med blot at frigøre Landene

for deres politiske og økonomiske Afhaengighed af de Fremmede. Arbejderne i Byerne vil have taalelige Arbejdsvilkaar, og i denne Henseende vil de selvfølgelig i det lange Løb gøre Front ikke alene mod de Fremmede, men ogsaa mod de indfødte Fabrikanten, — og Bønderne vil utvivlsomt gerne gøre op med Godsejerne og med Fæstefølgterne, inden Spillet er sluttet.

Muligt er det, at de nationalistiske Ledere vil tvinge baade de indfødte Fabrikanten og de indfødte Godsejere til at gøre vidtgaaende Indrømmelser overfor de fattige Befolkningsklassers Krav, — og Reformen i denne Retning staar meget højt oppe paa Nationalisternes Programmer. Men hvis dette ikke skulde blive realiseret, vil de indfødte Bønder og Arbejdere sikkert opdage, at de er kommet fra Asken i Ilden. Thi det er en almindelig Erfaring, at de farvede Arbejdsgivere gennemgaaende behandler deres Folk endnu slettere end de hvide Arbejdsgivere behandler deres. Og hvad Resultatet af en saadan Situation vil blive, er ikke til at forudse. Hvis den talrige Underklasse i Kina f. Eks. føler sig narret af de nationalistiske Førere, allerede medens den nationalistiske Revolution er i Udvikling, og medens de endnu er i Besiddelse af Vaaben, er det jo muligt, at en social Revolution, et indre Opgør mellem det nationalistiske Bourgeois og Underklassen vil blive Følgen. Men muligt er det ogsaa, at Nationalisterne i Tide bojer af og formaar at imødekomme Arbejdernes og Bøndernes mest elementære Ønsker.

For vore smaa Venner.

Forvandlingsbillede.

Prøv at vende den ældre Herre om.

Givet af socialdemokratiskum fælogum.

Bladstjörn:

M. S. Viðstein (åbyrgdarmaður) og Anton Nielsen (bráfengis).
Prentað i prentsmiðju «Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

Sól

So fógur sól av havið stigur
og skínir yvir grønan vøll,
bert góðsku, hon til okkum býður
og sendir liv til hjortur oll.

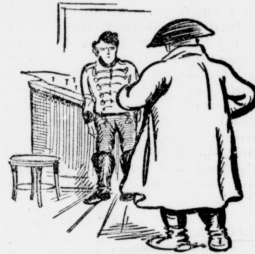
So glitrandi hon steig ein morgum
og beyð tær liv i neyðar-stund,
tá tú av loyndartungum sorgum
væl hvíldi i tín deyða-blund.

Hon gav tær megi fyri lívið
og hjálpti tær á efstu gátt,
táð sorgarbandi hevði nívi
tína sól, ta langu nátt.

Nú skínur sól út yvir landið
og sendir ljós til skugga holl
nú hvórvir burt allir neyðar vandi,
nú berjast oll tæy dulgu troll.

D. n.

En Udnævneelse.

Napoleon havde den Vane altid at betegne de Punkter paa Kortet, hvor han vilde angribe, med Knappenaa-le. — Engang, da han efter Sædvane traadte ind i sit Arbejdsrum, saa han til sin store Forbauselse en ung Soldat staa bojet over Kortet og ganske ugenert flytte Knappenaa-le paa flere Steder. »Forvovne! hvad gør du?» tordnede Kejseren. »Jeg flytter nogle Naale,» svarede Soldaten erøbdigt: »Deres Majestæt vil tabe, hvis den Plan følges.» Napoleon bojede sig tavs over Kortet. »Rigtigt, min Ven! og Tak, Hr. Kaptaint!» sagde han og klappede ham paa Kinden. »De er for Fremtiden min Adjutant.»

Og Adjutanten blev senere Marskal Sout.

Ugens Fortælling.

Tilstaaelsen.

Birger Johnsen littede efter Tridene derude paa Fængselsangens Fliser. Nu kom de for at hente ham til Forhøret, og det blev det sidste. De kunde ikke holde ham inde-spærret længere. Han smilte triumferende ved Tanken om alle de Krum-spring, Forhørsdommeren havde prøvet for at faa ham overbevist. Men hvad havde det nyttigt al sammen. Han var ikke selv Jurist for intet. Han kendte Lovens Krinkelkroge, og han vidste, at Indieier er et farligt Redskab, men de er ikke nok til at faa en Mand dømt for Mord.

Han vidste godt, at Dommeren og enhver, der havde med hans Sag at gøre, fulde sig overbevist om, at det var ham, der havde dræbt Samuel Schwartz hin Nat derude ved Klinteren. Men en nok saa stærk Overbevisning duer intet. Naar man ikke kan bevise den med Kendsgerninger, saa er den intet værd i en Retssal.

Døren gik op, og Johnsen rejste sig og fulgte med. Han gik ikke bojet eller nedbrudt. Han vidste, at om faa Timer vilde de blive nødt til at slippe ham løs, og saa skulde han nyde Frugterne af han standse sine Tanker brat. Han vilde ikke tænke paa, hvad han havde gjort. Han havde Samuel Schwartz. Ha-

dede ham, som den kan hade, der altid har følt sig ringere. Johnsen havde kastet sine Øjne paa den Kvinde, der holdt af Schwartz, men hun brød sig kun om sin Mand, og de var lykkelige. Og det var denne Lykke, der havde faaet Begeret til at flyde over.

Nu stod han foran Skranken og genbejlede Dommerens skarpe Blik. Han smilte lidt triumferende. Saa kom Dommeren hen til Skranken.

— Vi har noget nyt, som vil overraske Dem, sagde han.

Johnsen svarede kun med et Smil. Det havde de prøvet paa saa mange Gange, men det havde altid vist sig, at det bare var Tricks, som ikke hjalp.

— Den Aften, da Schwartz gik ud for at spadseres en Tur i Mørket, saa var De oppe paa Klinteren. De vidste, han gik sin ensomme Tur dér, og De lurede paa ham. De havde løsnat det solide Rødværk ved den lodrette Skrant.

Johnsen afbrød roligt:

— Rødværket var blevet løsnat, det har man jo fundet ud af. Men intet beviser, at det var mig, der havde gjort det.

Dommeren vedblev: — Han stod og løsnede sig til det, og da det ikke gav

etter, stormede De frem og stødte ham ud over Skranken.

Johnsen lo højt. — De har fortalt mig, at Sporene i den bløde Jord viser, at det er gaaet sandt til. Men De har ikke fundet de Sko, som satte Sporene af Morderen. Og De har ikke beviset, at de har været mine.

— Vi havde al Grund til at misænke Dem, sagde Dommeren. Og vi arresterede Dem.

— Ja, svarede Johnsen. Og nu maa De slette mig fri. De har kun spildt Tidde paa et galt Spor.

— Ven! nu lidt. Nu var det Dommeren, der smilte. Vi lod Dem anholde, som mistænkt. De havde al Grund til at ønske Schwartz død. Ingen anden havde noget udestaaende med ham, og havde De ikke i Deres Iver stormet frem, saa var han sikkert styrtet ned, og ingen havde tænkt paa, at Rødværket var blevet løsnat med Vilje. Men tænkt Dem om, vi har beskyldt Dem for Mordfor-søg. Ingen har sagt, at De var Morder.

Det gav et Sæt i Johnsen. Det havde han ikke ventet, og han sendte Dommeren et hurtigt Blik. Levede hans Dødsfjende alligevel. Den Mand, som han havde med hele en lav Sjæls nagende Had?

— Vi bragte den næsten ukendte og krævede Mand bort, vedblev Dommeren. Og naar en Mand kommer sig, saa kan man ikke dømme

hans Modstander for Mord. Skönt jeg ikke tvivler om, at De havde den inderligste Lyst til at dræbe ham.

Han vendte sig pludselig om og gav et Tegn til Betjenten. Saa blev en Dør lukket op, og Johnsen for tilbage med et overrasket Raab. Det lød som et vildt Dyrs Brøl. For dér stod den Mand, som han troede, han havde dræbt. Det var Samuel Schwartz. Saa havde han spildt sine Kræfter til Ingen Nytte. For hans Offers eget Udsagn vilde føde ham. Han vilde komme i Fængsel for Mordforsoget. Det kunde han ikke komme uden om. Han for frem og løftede Armen truende.

— Aa, din Usting! raabte han ude af sig selv. Du slap fra det denne Gang, men vent. Jeg kommer ud om faa Aar, og saa skal Du ikke vide Dig sikker noget Sted. Jeg skal faa Ram paa Dig. Du har taget den Kvinde, som skulde være min.

— Det var en Tilstaaelse! sagde Dommeren. Saa blev Døren lukket igen. Og Johnsen faldt sammen. Den pludselige Overraskelse havde lammet ham. Han tilstod mut, at han havde villet dræbe sin Fjende. Men udenfor var en Mand ved at tage Pa-ryk og Skæg af og tørre Sminken af sit Ansigt.

Og faa Dage efter faldt Dommeren med knusende Vægt: Livsarvrigt Tugthus for overlagt Mord!